

בס"ד
שאלות ותשובות
קרן לדוד

אורח חיים סימן ק"ג

בענין תפלה עם אנשים כאלו שמזלזלים
בחילול שבת באיסור דרבנן, אסור
להתחבר עמהם ואינו מבטל רשות ודינו
כנכרי, וצריך למיחוש כשהבנים קטנים
ילמדו לעשות כמעשיהם ח"ו.

י"ל על ידי

וועד המחקר לתיקון עירובין

ברוקלין נוא יארק

שנת תשס"ב לפ"ק

חז"ל דמקייב י"ש צו ונוש וזמן לא קיימ"ל כות"י אלא כחמינר דמקייב איז ונוש וזמן קוש"י דר"מ. והתוס' שכתבו דר"א חזר צו וק"ל דאין צו ונוש אפי' מדרבנן ג"כ איש דהא כ' צרכות דאיי"ר צרכות גדולות וצנעואין עיי"ש דה"ל זה אינו יכול וזה אינו יכול ולטעמיהו אזלי דק"ל צבא דר"א כו"י ק"ל וקייב איז ונוש אפי' מדרבנן, ומה שהרי"ף והפוסקים הביאו הך דר"א להלכה ולא חילקו בין כוסות גדולות או לא, י"ל דק"ל דר"א דאז"ל לחומרא אז"ל לטעמיהו דק"ל דמקייב אקור ונשיר פסקו לחומרא כר"א ואף דהרי"ף וצי"א צמק' צילה גם מיומרא דאמינר ונשנע דשרי י"ל דהתם נקום דאיי"ר צחולה נשיר פסק לקולא כאמינר, וצאנא לכאורה ל"ע על מה דהקשה ר"א לאמינר הא קמקייב צהדי דהא בגמ' עס ונזכר דאיי"ר צחולה וקיימ"ל דאומר לזכרי ועושה כמפואר התם ונוש קוש"י על ר"א אפי' מקייב צהדי נמי שרי ודוחק לומר דר"א ק"ל דמקייב אקור ומהי דהא ק"ל צבא דאין צו ונוש [ועי' לעיל ק"י ל"ק דלפנינו עס מיוסד גי'] וי"ש להציא ר"א ומה לנוש הרע"צ צעירי צושה דוהנו צמגדל דשי צוהים לא שרי ציה"ש וכי צחוקי רבי' לענין שצות צמקדש וא"ש דהקשה ר"א הא קמקייב צהדי וה"ל שני צוהים אומרי לזכרי ומקייב ולא שרי אפי' צמק' חולה שאצ"ק ועי' צמקנה למח' לכות מלוה ולוה שהציא צמק' הקי' הרש"א דתרי אקור דרבנן משו צו אקור תירה עיי"ש וא"ש צהדי.

סימן קיב

לכבוד אהר"י תלמיד האב"ד המופלג
צחורה י"ש מ"ה ברך
אלאחיש"ש כ"י

מכתבך

קבלתי ע"י וע"ד שאלתך אודות אשר עשיתם תקנה למיגדר מילתא שלא יצא ח"ו הפורץ צבולבס לחלל שיק ע"י שיום השוק הוא צום שיק והרבה צוה אשר לא עמדו צנעוין והפקירו את קדושת צבת צצצור צלצ צמק' וקצ"י זמן צעויה ועשיתם תקנה שלא לילך לאיש כזה לשום דבר אחרה וריעות או שמהה הטבתם לראות ונוחלקם י"ה חלקי לחזק עמודי וקודי תוה"ק למיגדר מילתא להתרחק מאיש כזה כמנחמי קשת ולזורם כנו דהא לא תאמר לו והכחך אל תאמר לו וחזר גדול וקדוש עליכם לעשות כל התפעלות להרחיקם צכל מ"י ריחוק צכל יהיו נמנים צכל דבר שצקדושה ויתפדרו כל פועלי און וקורו כל מאלהי הרשעים האלה כי וחללי שבת כאלו עוצר ע"ז וביפר צכל התורה כולה ואין לו חלק צאלקי ישראל ע"כ מאוד תמנהי צמה שכתבת שיש אנשים צין הכשרים אשר לא ר"ו לקבל עליהם תקנה זו צעמנה שלא היו צאותו ומעמד המה תמה אקרא אס הם צכלל כשרים כי נ"י זה האיש אשר יראת ה' נגע רק אפס קלחו צלצו שלא יכיר ויצין שהוא לורך גדול וחיוצ ע"ז להל"ל את פליטת שאריתיו ומשחת שלא להלכד צרשת אשר

וגם ויה שרלוונס להפרד מהם להפצל צפיע וצפרע על שצאים צשיק לצי"ה צדצרים המוקלים ונוחללים שיק צה"ל והבנקה לית צצ וי"י להצדל ומה ומהנוס כי הצי"ן מעיד שההצרות לאלו צפרע צעניי שונים להפצל צצצור עמהם מוק ומד ואפי' אס וחללים רק צחולול שיק צאקור דרבנן מוצא צצ"ע ק"י שפיה דאיו וצצל רש"ת ודינו ככרי עיי"ש וא"ך יוכלו להכרי"ח אהכס להיות עמהם צלותא חדל להפצל עמהם צשיק והיעצת אשר דצרה כי למיחש מיהו צעי שהצנים הקצנים ילמודו לעשות כמעשיהם כי הרבה משאו צרותיו ז"ל שלא ללמוד מומעשיהם דהא ויהי אומרי דשרחל מומר אינו מצטל רשות ומחן רשות עד שישכיר כמו צכרי כמוצא צטואר"ח ק"י שפ"ה ור"חתי צערך ש"י להגאון מהרש"ל מקציעט שהקשה כי היכא דנצי"ו לענין ריצי"ת דאקור צפ' אי"י ריצי"ת דכרי כד' שלא ילמוד מומעשיו ואפי"ה הדיור צה"ח דלל חייסין ואמחי לא ינוח מ"י לענין צירוצי חלרות דלף דאמרו צכרי עד שישכור ולא ונהי ציטול רשותו כדי שלא ידור עמו שלא ילמוד מומעשיו מ"י ינוח צצרה"ח ל"ש משא"א זו ויהי לה"ח מותר לשלטל צחזר ע"י ציטול רשות מעכרים עיי"ש ולדעתי לקי"ו דודאי צריצי"ת הדיור לחי"ח ליקח ריצי"ת מעכרים שהוא לא ילמוד מהמעשיו וצ"י ציתו אין להם שייכות עם העכרים ומש"ה לא חייסין ומש"ה כהן כהי דהתי"ח גופא לא ילמוד ממונ

ומדרבנן וק"ל להרמזים דמומר לחלל שנת צאדיק נמי הוי מומר לכהית וכיז איש להלכה אצל הגמ' בחולין שם שפיר פריך וזוקמי צמיד וכרינו דרימ לשיתתו עיכ ק"ל דלא נעשה מומר בחילול שנת דרבנן דהכי מוכח ממאי דמחייב דויה גבי טונח צבנת צניק ומקשי שפיר וזוקמי צמזיד וכרינו ואיש צקיד.

סימן קד

נסתפקתי בעובדא דאחי ילידי צחלר שהוא מוקף מחילה וג' לרדים ומלד הרצעי ים הר אשר מחלקט י"ד מתוך ד' אמות דמוחר צעירובין דף ו' ופקקו צשייב ק"י שקיב קע"י ליו דחל המחלקט עשרה מתוך ד' חסיב כמו מחילה ומחילה מוחר לטלטל צחלר, איך הדין צחלי שיפוע גופא אי הוי צכלל החלר להחיר לשלטל גם על שיפועו עד ראשו כמו צחלר גופא או דילמא דוקא למטה צחלר כיון שיש קצינו מחילה של עברה טפחים צגוצה המחלקט י' מתוך ד' אצל השיפוע עלנו אינו צכלל רה"י.

ולכאורה יס להוכיח מהאי דק' שמיז דכותל שאין צו ד' טפחים ומוקף לכרמלית דה"ר רשות היחיד גם ע"ג כותל דלאחרים עושה מחילה לעלמו לא כש"כ, והוא צעי' דריי ר"פ הזורק (דף ל"ט:) ומסיק לאחרים עושה מחילה לעלמו לא כשיב איכ י"ל דה"ר גבי תל המחלקט כיון דלאחרים עושה רה"י לעלמו לא כש"כ, דכיון דחסיב כמו מחילה צגוצה י"ד טפחים דמקרי רה"י עד רקיע אחאי לא יח' נחשצ בחילו הוא מחילה שיה לענין דיהא מוחר לטלטל אפי' ע"ג כותל ועיין מג"א צס' שקיב קקליח ח"ל צמגינן משמע דאף שנתקלר הים מיו קשאר מדרון צעומק י"ד והוי מחילה אלא דהחששא הוא שמה יטלטלו מן המצוי למקום שחייב הים שהוא כרמלית אפי' מוקף צמחילת הים לפי שלא הוקף לדירה עכ"ל ולכאורה צלחיה איכא חשש שיעלעלו צנוקס המדרון צגוצהו איזו משמע דלמולי הוקף לדירה לא ה"י חשש דאז מוחר לטלטל גם צמדרון עד ראשו כמו צכותל דאף שאינו רה"י צפיע אלא שמוקף לכרמלית מוחר לטלטל גם עליה ח"ל מחשק שם אף שצמזאר לקמן קע"י ליו צמזוי ששיה מחוכו ומדרון לריה ח"ל שום תיקון ול"ח שמה יטלטלו למקום מדרון שאני חס דמ"ד צמחלה צעשה שהתירו לטלטל צמזוי זה אסרו להם לטלטל צמקום מדרון עי"ש מדלל הקסה מני צמזוי שהוא שיה לרה"ר ומדרון מחוכו דיה"י אסור דניחוש שמה יטלטלו צמדרון ודי"ק להקסיה צמזוי ששיה מחוכו ומדרון לריה משמע דדוקא צמדרון לריה אז אסור לטלטל צמקום מדרון שהוא צריס אצל איפכא ששיה לריה ומדרון להוכו אה"ר דשרי לטלטל צמקום מדרון אף צגוצהו ואף דחוליות הצור והסלע הנן צמחתי' (שנה ל"ט) דאין מטלטלין אלא חס הוא צגוצה י"ד טפחים אצל צלחיה אין מטלטלין אף שצצירוף הצור יס י"ד טפחים כמשיב החוק' שם ע"צ ולא אנויין לאחרים עושה מחילה עלנו לא כש"כ, כצ כהצו החוק' שם דריה

מומו אצל חס ידור עמו צחלר אחד הלח צני ציהו ילמדו מהם דצ"צ אינם תיח משויה לא חילקו והוא צרור ופסקו עכ"פ ראה רחמי כמה חששו שלא ילמדו הקטנים מהם עיכ צדאי היטב אשר אמרת להצדל מהם ואם אמוס צצדאי הוא לחועלה ולטונח הצור קלא ילכו היראים מהציה"כ כמותן אצל כצד נדע משיב החוק' צצנת פיק דף ג' דלא אמריין ניהא ל"י לחצר דליעצד איסורא זוטא וכיז אלא דוקא היכא דלא פשע אצל היכא דפשע אין אמריין לאדם תחא כדי שיהיה צצריך וע"י צלחיה ק"י צ"ו קי"ד וצמגי"א קי"ד עי"ש.

ואנב אורחא הנה מוקס אחי להעיר צהא דפליגו הפוקקים אי גם מחלל שנת צחליקור דרבנן ה"ר כמומר לכהית כולה ע"י צצחליק י"ד ק"י צ' שהציא פלוגתה הפריח ותשו' ציה צענין זה, ולכאורה יס להציא רח"י וגמ' דצ"ק דף ע"א דפליגו רימ וריס חס צצורח צצנת אי מייצ צתשלומי דריה ולכא"ר איך מחייב לרימ צדריה הא ה"ל שחיתת מומר ולא חסיב אפי' שחיתה שאיר אלא כנחירה צעלמא כמזאר צחי' הרשצי"א צקוג"י דהשוחט צצנת וכן הקסה הפלתי שם אמוס אי ייחא כמשיב הרין צחי' חולין י"ד רחמי חייצ אחחילת השחיתה משום שנה דכל שוחט ומקלקל הוא צמחילת השחיתה איכ לא עבר כיז אדרבנן ונשויה י"ל דנהי דחסיב מומר ניימ ליח כנחירה אלא כשחיתה שאיר ורימ מחייב צשאייר משויה חייצ צדריה, אלא דצחמת ליכיל דלרימ היט דמחייב משום דליה אלא מומר דרבנן אצל עכ"פ מומר הוי דאיכ אחתי אחאי חייצ הא אין שליחות למומר ולא נעשה כלל שלוחו ועיכ דלרימ לא נעשה כלל מומר ע"י חילול שנת צחליקור וצקצרה הפריח ונשויה חייצ צצורח ע"י אחר דשפיר נעשה שלוחו מחייב אצל דנהי דלרימ מוכח דהכי ק"ל מיימ להלכה פדיין י"ל כשיטת הציה הנ"ל דאפי' מומר צחליקור שנת דרבנן נמי הוי מומר לכהית, ד"ל דה"ל צפלוהא דרימ ור"י צקוכה כיז גבי העושה קוכתו צראש האין אז צראש הגמל דלרימ כקרה דמדחי מחי חזי דמוחר לעלות עלי' ומקרי קוכה הרחי צצצעה ור"י פוקל דעכ"פ מדרבנן לא חזי וחסיב כאינו רחוי מהית ע"י שעה"מ ה' קוכה צציר דצהא פליגו אי אינו רחוי מדרבנן מקרי אינו רחוי מהית מנעה י"ל דרימ לטעמי' דחסיב ל"י רחוי מהית משויה מחלל שנה דרבנן כיח ל"י מומר לכהית ומשאיכ לרי' דקיימל כוחתי מחלל שנת דרבנן נמי הוי מומר לכהית.

ועפ"י אמרתי צקיד ליישצ דצרי הרמזים צפיה"מ צקוג"י דהשוחט צצנת שכהצ דמחתי דקחתי שחיתתו כקרה הי"ד צצוגג דאי צמזיד ה"ל שחיתה מומר והרצו לחמוה על דצרי דהוא נגד הגמ' שם דפריך וזוקמי צמזיד וכרימ ולצצרי הרמזים איך איכא לאוקמי צמזיד הא הו"ל מומר, אמוס ע"פ הנ"ל איש דכצד הצחתי דצרי הרין שכי דצמחילת השחיתה ה"ל רק ומקלקל ואיכ ל"ל דהרמזים שכי דצמזיד ה"ל שחיתת מומר צעמי' משום דנהי דצמחילת השחיתה ה"ל רק ומקלקל מיימ פקור אצל אסור

ואיך כשכורבין החוט קצו גציעי פארלעאלן הקצויען על גבי עמודי העלעגראף ונלעגלה פשיטא דמהי וכן המנהג בכל עדים הגדולות שמושים כן שלא ירגישו זה הגויס וגם צקהילתינו כיתקנו העירובין צאלו האמצעלעכערען להמשיך על ידו חוט העירוב ונקבה לקבה ולא רפרף אדם מעולם רק לריך לדקדק שלא יהיו הגציעים קצועים צלדי העמודים רק ונלעגלה.

ומה שהעיר שיש לחוש לרואין כמשיב המגיא ק"ס שס"ז בשם הראים לענין אם הלוהיפ הוא וכן האד שיש לחצר אל הקנה עוד קבה שיעמוד תחת החוט וכי המגיא שיש לשלף הפסקה מפני הרואים, הנה מלשון המגיא נראה דאין נפסל אלא שיש לחוש לבתחילה להרחיק ופני הרואים אצל לא שיעבד והיכא דקשה לחקן צארא אינו מוכב ע"י תשורת ש"י ק"י שביע עוד נראה לעבד דע"כ לא חשש המגיא מפני הרואים אלא צלוהיפ וכן האד שיעשו דמהי אצל כשהוא לוהיפ כדיא אלא שנתחששין זה גם ללורך דבר אחר בגון צ"ד שנתעמידין עליו פסק, העלעקטרישע לאומפי להאיר על הארץ אין קפידא דאטו הרואין יעשו שאין לריך חיקון עירוב דאל הכל רואין שיעשו לוהיפ בכל המקומות ותהי קיימיל שאין לעשות עירוב בכל העיר רק משיירין מעט צלי עירוב כדי שידעו שלא הוהר ההולאה אלא ע"י עירוב וראי לדבר דאליכ איך ומהי לחי העמוד מאליו הא איכא חשש רואין שלא ידעו שקמכו עליו אע"כ ל"ש חשש רואין אלא צלוהיפ שגון האד אצל צעיקר לוהיפ ל"ש חשש רואין ולפי"ז ה"י קגי צחוט העלעקטער אס אינו ון האד ולא ה"י לריך חוט אחר ללורך עירוב דהיכא שקמכו עליו מע"ש מהי אפי"י צלחי ומכשיב צלוהיפ דעדיף אלא דהיינו נכון לעשות חוט ללורך עירוב דאפשר שאינו כיכר כלל וכמו צלחי דאף דהוא משום מחילה מצואר צונג"א צמנה דיכחא ללריך היכר קלה וע"י תשו' חת"ס חוה"א ק"י לא, ואף דאס לא קמכו עליו ונע"ש ל"מ אפי"י צלוהיפ כנראה מדברי הער"ז ק"י שק"ג ק"ק י"ט ואיכ צ"ד לכאוי י"ש לחיש שמה יפקוק ההוט של עירוב צשצת ויקמכו על חוט העלעקטער ולא יועיל כיון שלא קמכו עליו מערצ שצח אין לחוש לחשש רחוק כזה וע"י פנ"ג ק"י שק"ג ח"א קק"ע שנקתפק צזה אס צלוהיפ גמור צעי גיב קמכו עליו מע"ש וכראה דאין ראוי מדברי הער"ז הכיל דשאני החס דליה לוהיפ גמור ע"י"ש והלע"ד כתבתי צ"ד.

סימן קן

ג"כ דהג"ר

ע"ד אשר שאל חורד צענין חיקון עירובין שמושין צעירכס, היות שאיך להעמיד הקנים של לוהיפ קמוך לכותל ומוש ונחמה רלפת האצנים שצרחו שקורין "טרעטוואר" שצגל הצמים אשר מלד כיועוקי הממשלה אין מניחים להעמיד שם עמודי ומההכרח להעמיד קמוך להמורקף שעי"ז הלוהיפ רחוק ד' טפחים מהכותל אי שרי וכוון למיעבד הכי, והנה עי"ז שפיר חי צספרי הפוסק"י זה צכה חה צכה ורלונו לידע מוריד צזה.

ורמה צק"י שק"ג ק"ו מצואר ללריך שלא יהא הלחי רחוק ון הכותל ג' טפחים, אלא דאין זה ענין לבד דהתם חייבי צמבוי המצוקן צלחי דודאי פסול כשהרחיקו גיט ומעטם דאחי חורח דהיג והיג ומצביל ל"י כנ"ש המגיא שס אצל צלוהיפ ל"ש זה דהא אפי"י וכן ד' קונדקין ולוהיפ ע"י וקריי מחילה ולדעת הרמב"ם מני מהי עכ"פ צרוח ג' של מצוי מצואר צק"ס שק"ז וצונג"א שס, ואף לשיטה התוקי צעירובין ("עי"ז) שהוצא צונג"א ק"י שק"ג קק"ה דאפי"י אס הלחי רחב ומי' מני לא ומהי כשהרחיקו ון הכותל גיט אף דל"ש אהי חורח דהיג והיג כיון שהעמוד נורוצה עהיפ ודלל כשיג וריא"ז ע"י"ש צונהש"ק ק"י העפעס דאף דלחי מוסס מחילה מיימ היכר קלה צעי כנ"ש המגיא שס קק"י, והיינו צלחי דלא הוי כקתוס לגמרי משא"כ צלוהיפ שהוא כקתוס לגמרי כמצואר ומשונעות הפוסקים ע"י צת"ר זקני הפנ"מ"א ז"ל ח"א ק"י כיה וצת"ר רעקיא ק"י י"ה, צזה לא שונענו דליצעי היכר קלת ועי"ש צח"ס חריה ק"י לא וצחלק"י ק"י ל"ד לענין לוהיפ שהקנה עומד אחורי כותל המצוי ואינו כיכר וצנפנים ונה שפלפל צזה אי צעי צלוהיפ הכירא וכי דאפי"י צעי הכירא ק"י צונה שכיכר הקנה שעל גציהם ע"י שהוא למנה ויכ"י חונה ואיכ היה לענין י"ד, וכן משמע מהא דהקפא לן צעירובין ("יא) צלוהיפ שלמעלה מכ"י אף דלא שלטה צה גי"א אע"כ דלא צעי כיכר או דקני ציכר ע"י הקנים דלמנה צלדדים ואיכ היה איפכא אס כיכר ע"י הקנה שעל גציהם שהוא למנה וכי"י לא צעי היכר גם צקנים שצלדדים כמשיב החס ואיכ גם כאלו לא איכפת לן צריחוק הקנה כיון שכיכר לוהיפ ע"י הקנה שצי"ג, עכ"פ מהאי דק"י שק"ג ק"ו ליכא למישמע מנה דלוהיפ לריך שלא יהא רחוק מהכותל גיט.

אלא דהראשון שדיצב מזה הוא הגאון צעל צח"ס צח"י צריב לונס"י עירובין שהציא ראי" ונחוס"י שס ("יא דיה איפכא) דגם צלוהיפ איכא קפידא צרחוק גיט מהכותל ואחריו החזיקו כמנה אחרונים ע"י צנקריה צקוק הקספר וצת"ר צ"א"פ ק"י כיה וכיה וצית שלמה ק"י יח"א אצל כצד מצואר צמנה פוסק"י אחרונים דלא כווח"י דהוכחהו מדברי החוס"י אינו הוכחה דאטו כי רובכל ליחשצ ול"ז כל הדרכים צקין לוהיפ צלחי וחד מהי ותלת טעמיו: הקנה דגם צלח"ה איכא לאשכוחי נפקמו עוצא וכן דחה גם צת"ר צית אפרים חלוה ק"י כיה ואף שכתב שס לקיים צינו של הצכ"ש, מיימ הציא מדברי הד"מ צסס ח"ז דנווכה צהדי"י דלא כווח"י אלא דצלוהיפ אין קפידא צרחוק גיט ושכן משמע מדברי הלצ"ס ע"י"ש וכן צת"ר וצק"י צית מאיר וצת"ר צר ליחוי ק"י י"י גיב חלקו עליו וע"י צת"ר רעקיא ק"י הכיל שכי גיב כיון דמדברי הד"מ והא"ז מצואר להקל ולא לשכחן צהדי"י ואלן דפליג עלייהו אין להוכיח מדיוק צעלמח מדי החוס"י דין חדש ק"י שק"ג דאף דלחי ל"צ הוכחה זו דאיכ תקשי מני מדי החוס"י ס"ל לשיטת התהי"ד שהוצא צונג"א ק"י שק"ג דאף דלחי ל"צ שיעור טפה מיימ כעוצי אלצע צענין ואיכ איכא נפקותא כשאין צלחי כאלצע דלא מהי מעטם לחי משא"כ משום לוהיפ מהי אפי"י קיד מחוי ואחי מלחתי

סימן קו

שלו וזכרה לכבוד הרצני המציל
צמורה וירא חרצ ומהולל בתשבתו
שלשלה היוחסין כבוד מורה שמואל
שמעלקא קריין בהגהיל חזקיקי האלמין זיל
יושע בשבת החכמוני קיק מארערעמען יעאל.

מכתבו שאלת חכם דבר בירושין שנהקק
בעירכם קצתהי לכוון ואחשבה לדעת
שהוא בהקבועה ההיג ונרא להחלחל כ"ע כ"ה
להשיב שולחי דבר אשר נאחפיקתם בענין העירונ
שנצוי אחד אשר לרו אחד ארוך ודרים שם יהי
ולרו השני הוא פרוץ לגומי צלי שום גדר ולעשות
לזהיפ צאלכסון לא יחוח הגוים ורולים לעשות ליהי
צאופן זה להעמיד שלשה קנים דהיינו לבשית ליהי
לריוח המוצי בכלות לר הקלר של הינצוי עד קונו
ללר הצמים צרום שבעגדו רחוק קלה מכותל הצמים
ונשם להמשיך חבל ארוך לאורך המצוי צאופן שיהי
צאלכסון ונקבה שנינו מופלג ונהצמים עד כלות
לר הארוך של המצוי ויש מפקקים דבר נשם
דברי המצוי הנודע שלרין להעמיד הקנים קונו
להכותל שלא יהא רחוק גימ, וכאן הקבה האמצעי
עומד מופלג מהצמים.

הנה היצו אשר דבר ומעבית ד"ש כאן לפקל
ונשום דלתי חוריא דהאי ג"א ודאי ג"א
ומצטלי ל"י דצוהיפ ל"ש זה כמשיכ המצוי גופא וחאי
פוקלו חלל משום נחילה שהגדיים צוקעין צו חה
נוי לא שייך חלל צמצי שפערן לנוקים האסור חלל
כשאינו נפרץ כלל והוא צהיך היקף המצוי ל"ש זה
וציור ל"י מה שציר צהקו צליפ ק"י כיה דצרו
דחי דלוחיפ חסונ בקתום חלל ויחיל דמחי
לחשבו גם לגבי הפירלה שגלדו כקתום דלא יזיק מה
שהגדיים צוקעים צו עיי"ש חה ל"ש חלל כשהוא
נפרץ לנוקים האסור י"ש נוקים לוור דלא מהי
לוחיפ לשוי כקתום כשהגדיים צוקעים צו חלל צרי
ד"ש זה דלחין חנו לריכיס לשוי עיי לוחיפ
כקתום דהא צלחיה קהים הוא מוכח לוחיפ הנמשך
לאורך המצוי צאלכסון, וצלחיה צרים וכן שלמים
חולקים עליו וכן מוצא להי דציו ק"י שפיג צס
האורי דלא כהמצוי כמש צתשי צליפ ק"י הכל
וצהשו רעק"א ק"י י"ח וצתשו אחה הארכת צו
עייפ צריד חין כאן ציה ויחוס ונעם זה חלל דמה
ש"ש לחוש הוא מוכח שיעת המוצים צ"י ר"י מהי
הי ק"י שכי דצפרון מרובה על העמוד לא מהי
לוחיפ חלל צרוח גי חלל לא שני רוחות והוצא
צמושיע ק"י שפיג קצי נהי דחולקים עליו ההוב
ורצציא ורצציא חלל הנחצר שהצילו משמע דיש
לחוש לדצרו ונראה מדרבי הצ"ש שם שגם הקומ
והקומי ק"ל כותי שבהצו דלורות הפתח שחי
יותר מיידי מותר חפ"י צ"י רוחות חפ"י פרוץ מרובה
עכ"ל משמע דצוהר מיידי לא מהי והיינו כשיע
המוצים ולא תקשי להמוצים ומהי דעירונ דף
י"ח גבי פתחא דריי ור"ל דלפי לא נעץ חלל ד
קובדקין

דהיכא דשנקי פתחיר ויורה העי"ז דלא מהי מה
שנעשה כן ונעיקרל כצו כחצו דהכא ליכא חך
חששא ומעשם העי"ז נראה ג"כ דלפי חס הוא משי
לדרים או יותר חין צו חשק משי צמצי נקום
דכיון דחין עליו הורח פירלה קיב לא חייבת לן חף
צמפולק לפ"ז לא הי לריק חפ"י היקן לח צל
הפירלה חף דצקצ"ר.

ע"כ נלענ"ד דביד ספיר יש לנו לקנויך להקל על
כל הי פוקקים שהצאתי להקל חפ"י חס
מוכרחין לעשות כן צבחה ונקונוה ויחקנו לעשות
לחי צלר הכותל או צלר הלוהיפ דליכא לריק כל
הני גדולי פוקקי ראשונים ואחרונים הכל הלא הנה
הרייף והרנוצים, והפנמול דפסק כותייהו עכ"פ לגבי
צראשה ודעת המהרי"ל ומהרי"ט והח"מ דהפס
דצריהם עיקר להלכה, ודעת הבי"ח ור"י הכל ודעת
מהרי"ו דפסק כותי" הא"ר, ומכש"כ כשכל הפירלות
צרוח ח' דליכא עוד דעת הרצציא ור"צציא ור"ע
ורצ"ש דצמפולק כניין ח' קצי צלחי צכל פתח וחין
לריק לוור כשאינו חלל צוקים אחד פשיטא דלכוי
מהי ל"י חיקון לחי כמוצא מדרבי כל האחרונים
הכל, ומשיכ חס"כ לעשות צ' לחיים כצו נחצר
דע"כ מיידי נפערן צמילאו, וחף דדעה הצליפ נוטה
להחמיר ובוד חיה אחרונים המהמירים חלל רצו
המהירין וצפרו דקיי"ל הלכה כדברי המיקל צעירוב
וחף דהצילו מר הרצציא והריצציא והריצ"ש דליא הלכה
כדברי המיקל צעירוב צמחילה וי"ח לא עדיף משאר
חיקור דצבן דצסק פלוגתה הפוקקים צכל קופרים
הלך אחר המיקל והא דהלכה כדברי המיקל צעירוב
חין נפקי חלל ציחיד נגד צים ועוד דצרא"ש פ"ק
דעירונ גבי פלוגתא דר' חן צר רצו ור' הוכא"כ
צהדי דכיון דצכל קופרים הוא עצדין לקולא וכן
צפי"ק ק"י ד' כ' צס רציו מליד להקל גם צמחילות
והוצא גם צמרדכי פ"א ק"י הפ"צ וכן הוא דעת ר"ח
שהוצא צהגיו פריי מהיפ וכיון דצ"ו ק"י שפיג ק"י
שקיים דכלי חס הפוקקי המקילין לסמוך עליהם ומכש"כ
צעירוב דצבן עכ"ל וכן חפס חסיפ צהשו הכל צפשיט
ומה שהציא מעב"ה מדרבי שולח ומשיפ מהדריק
שהחמיר צוה חנה חשו מהדריק חינו חחי חונס
צמהצי ח"א ק"י קלי רחיתי שכי הלכה למעשה צלוצצריג
שה" לעצ"ר "צראד" פירלה ד' ולעצ"ר "זאלקחוח" ג"כ
פירלה ד' "והקיל לפי שאינם נכוונים זה כנגד זה
והיינו כדן חלר ועי"ע צתשו מהרש"ם חיד ק"ה שהיקל
ג"כ צוה מוכח דברי המהרי"ט וח"א והציא שכן הוא גם
דעת הגאון ר"י טור וקיים להחיר עיי לחי כמשיכ
וכן צ"י חחיים להגרסי צקי שפיג כ' להקל צמחיל שללו
לדונס כחלר וכן נוטה הישיעיק שם עפ"י התהי
ע"כ לדעתי חס ח"א לחקן הלוהיפ קונו לכותל
ח"ל למוטע ונעם זה מלעשות היקון עירונ שחול
דצו גדול להחיל צים מוכשול כמו שהאריך צתשו
חסיפ חאריח ק"י ל"י וספיר יש להקל חף צבחה
וקונוות מכש"כ צוקים אחד וכן עשינו צצורת
השיית צקהלתינו פקי מאמאר יע"א שלא הי אפשר
להעמיד הלוהיפ קונו לכותל ותקנוהו צלחי חלל
לוחיפ, והלפעניד צקי כצצתי.